

כשאוריאל נפל, הביאו לי אבן מהמקום שבו הוא נהרג בלבנון. האבן שחורה מהשרפה. עם השנים, כשהייתי מרגישה שאני מתרחקת מאוריאל או שהוא מתרחק ממני, הייתי מוציאה את האבן, מריחה אותה ושמה על הלב. שמונה שנים אחר כך, אלירז נלחם בלבנון, וחזר לסלע שעליו נהרג אוריאל. הוא הביא לי משם אבן חדשה, לבנה, ואמר לי: "אמא, אל תישארי כאן – תראי, השמש זרחה, הגשם ירד, שטל את הדם, הצמחים גדלו – אמא, בבקשה תהיי פה." הבנתי שככה זה עם ישראל, כל הזמן הוא בין השרפות הגדולות לבין התקווה. ככה גם בבית הזה, כל הזמן אנחנו נעים בין הכאב לבין התקווה. לכו, כשיבנו את בית המקדש, אני רוצה להביא את שתי האבנים האלה, ששימו אותן ביסודות.

אתמול ביקשתי מהחברים של אלירז שייכנסו למקום שבו נפל אלירז, בלי לסכן את עצמם, וביאו לי אבן חדשה. מי שלא יהיו לו שורשים בארץ הזאת, יהיה כמו על שהרוח תעוף. אנחנו, העם שלנו – תמיד היה מחובר, חי וקיים בזכות השורשים שלו, בזכות החיבור שלו. זאת הארץ שאווקים נתן לנו, ואנחנו חיים בה בשמחה ובגאווה, למרות הכאב.

(מרים פרץ)

כשאוריאל נפל, הביאו לי אבן מהמקום שבו הוא נהרג בלבנון. האבן שחורה מהשרפה. עם השנים, כשהייתי מרגישה שאני מתרחקת מאוריאל או שהוא מתרחק ממני, הייתי מוציאה את האבן, מריחה אותה ושמה על הלב. שמונה שנים אחר כך, אלירז נלחם בלבנון, וחזר לסלע שעליו נהרג אוריאל. הוא הביא לי משם אבן חדשה, לבנה, ואמר לי: "אמא, אל תישארי כאן – תראי, השמש זרחה, הגשם ירד, שטל את הדם, הצמחים גדלו – אמא, בבקשה תהיי פה." הבנתי שככה זה עם ישראל, כל הזמן הוא בין השרפות הגדולות לבין התקווה. ככה גם בבית הזה, כל הזמן אנחנו נעים בין הכאב לבין התקווה. לכו, כשיבנו את בית המקדש, אני רוצה להביא את שתי האבנים האלה, ששימו אותן ביסודות.

אתמול ביקשתי מהחברים של אלירז שייכנסו למקום שבו נפל אלירז, בלי לסכן את עצמם, וביאו לי אבן חדשה. מי שלא יהיו לו שורשים בארץ הזאת, יהיה כמו על שהרוח תעוף. אנחנו, העם שלנו – תמיד היה מחובר, חי וקיים בזכות השורשים שלו, בזכות החיבור שלו. זאת הארץ שאווקים נתן לנו, ואנחנו חיים בה בשמחה ובגאווה, למרות הכאב.

(מרים פרץ)

כשאוריאל נפל, הביאו לי אבן מהמקום שבו הוא נהרג בלבנון. האבן שחורה מהשרפה. עם השנים, כשהייתי מרגישה שאני מתרחקת מאוריאל או שהוא מתרחק ממני, הייתי מוציאה את האבן, מריחה אותה ושמה על הלב. שמונה שנים אחר כך, אלירז נלחם בלבנון, וחזר לסלע שעליו נהרג אוריאל. הוא הביא לי משם אבן חדשה, לבנה, ואמר לי: "אמא, אל תישארי כאן – תראי, השמש זרחה, הגשם ירד, שטל את הדם, הצמחים גדלו – אמא, בבקשה תהיי פה." הבנתי שככה זה עם ישראל, כל הזמן הוא בין השרפות הגדולות לבין התקווה. ככה גם בבית הזה, כל הזמן אנחנו נעים בין הכאב לבין התקווה. לכו, כשיבנו את בית המקדש, אני רוצה להביא את שתי האבנים האלה, ששימו אותן ביסודות.

אתמול ביקשתי מהחברים של אלירז שייכנסו למקום שבו נפל אלירז, בלי לסכן את עצמם, וביאו לי אבן חדשה. מי שלא יהיו לו שורשים בארץ הזאת, יהיה כמו על שהרוח תעוף. אנחנו, העם שלנו – תמיד היה מחובר, חי וקיים בזכות השורשים שלו, בזכות החיבור שלו. זאת הארץ שאווקים נתן לנו, ואנחנו חיים בה בשמחה ובגאווה, למרות הכאב.

(מרים פרץ)

כשאוריאל נפל, הביאו לי אבן מהמקום שבו הוא נהרג בלבנון. האבן שחורה מהשרפה. עם השנים, כשהייתי מרגישה שאני מתרחקת מאוריאל או שהוא מתרחק ממני, הייתי מוציאה את האבן, מריחה אותה ושמה על הלב. שמונה שנים אחר כך, אלירז נלחם בלבנון, וחזר לסלע שעליו נהרג אוריאל. הוא הביא לי משם אבן חדשה, לבנה, ואמר לי: "אמא, אל תישארי כאן – תראי, השמש זרחה, הגשם ירד, שטל את הדם, הצמחים גדלו – אמא, בבקשה תהיי פה." הבנתי שככה זה עם ישראל, כל הזמן הוא בין השרפות הגדולות לבין התקווה. ככה גם בבית הזה, כל הזמן אנחנו נעים בין הכאב לבין התקווה. לכו, כשיבנו את בית המקדש, אני רוצה להביא את שתי האבנים האלה, ששימו אותן ביסודות.

אתמול ביקשתי מהחברים של אלירז שייכנסו למקום שבו נפל אלירז, בלי לסכן את עצמם, וביאו לי אבן חדשה. מי שלא יהיו לו שורשים בארץ הזאת, יהיה כמו על שהרוח תעוף. אנחנו, העם שלנו – תמיד היה מחובר, חי וקיים בזכות השורשים שלו, בזכות החיבור שלו. זאת הארץ שאווקים נתן לנו, ואנחנו חיים בה בשמחה ובגאווה, למרות הכאב.

(מרים פרץ)